

Petersen, som sagde, at det er en demokratisering, og at det er et stykke hen ad vejen. Ja, så langt så godt.

Men i Fremskridtspartiet havde vi altså hellere set, at man havde løst det problem på en anden måde ved simpelt hen at give lønmodtagerne mulighed for gennem direkte valg i form af urafstemninger at vælge bestyrelserne i de foretagender. Så var det nemlig de valgte repræsentanter, som måtte tage ansvaret for, hvordan man placerede medlemmernes midler, og hvis medlemmerne var utilfredse med placeringen, kunne de smide repræsentanterne ud ved næste afstemning. Vi har dog ikke noget stort håb om, at vi kan omvende hverken ministeren eller Folketinget til at vælge denne rigtige form for demokrati, og hvis vi ikke kan komme længere, skal det punkt derfor heller ikke bringe os i uoverensstemmelse med regeringen.

Så er det gode sagt, og lad mig så fortsætte dér, hvor hr. Frank Aaen stoppede, med spørgsmålene om partsbegreb og tavshedspligt.

Jeg synes, at forslaget her og de andre, som vi kommer til senere, simpelt hen er direkte misbrug af eneudrederens arbejde og den rapport, han har fremlagt. Én ting var, at hans konklusioner ikke er særlig klare, men vi, der sad over for ham og hørte hans mundtlige fremstilling af, hvad han mente med det, han havde skrevet, kan jo slet ikke genkende det i den form, det har fået i ministerens endnu mere udvandede forslag. Og det er ikke engang sådan, at det er elastik i metermål. Det er skumbananer med chokoladeovertræk, og vi vil gøre alt, hvad der står i vores magt under udvalgsarbejdet, for at sikre, at partsbegrebet bliver udvidet, så det bliver acceptabelt. Vi synes, at de sager, vi har været præsenteret for, har været beskæmmende for et demokrati.

Når det drejer sig om tavshedsbestemmelsen, vil jeg gerne sige, så det ikke kan misforstås, at Fremskridtspartiet har ikke den holdning, at nogen skal gå ind og grave i institutternes eller virksomhedernes hensættelser. Men det skal ikke være sådan, at vi skal have en tilstand, hvor Finanstilsynet har et gummistempel, hvorpå der står nej, og det er den situation, vi vil komme i i fremtiden. Og især, som hr. Frank Aaen også nævnte, kunne det efter dommen i Hafniasagen være interessant at spørge ministeren – og hvis hun ikke kan levere svaret her, kan vi i hvert fald nok få det i udvalget via nogle interessante spørgsmål – om ikke alene

det, at domstolene siger ja til det, alle offentlige myndigheder har sagt nej til, giver anledning til at åbne op på det punkt.

Mogens Nørgård Pedersen (KRF):

Overordnet set kan Kristeligt Folkeparti gå ind for forslaget. Det er et stykke ad den rigtige vej, og det er et godt skridt fremad. Dog må det være rimeligt, at de, der har kapital bundet i fondene, får partsstatus fuldt ud, og i visse tilfælde kunne det også gælde for kunderne.

Vi vil i udvalget arbejde positivt med forslaget.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg vil gerne takke for den positive behandling, forslaget har fået generelt og sige om forslaget om oprettelse af investeringspuljer i Lønmodtagernes Dyrstidsfond, at jeg er enig med de ordførere, som har betegnet det som et skridt i den rigtige retning, men at man ikke dermed kan sige, at alle forandringer i verden hermed er sket. Det er jeg helt enig i, men jeg synes dog, det er vigtigt, at skridtet tages.

Angående spørgsmålet om partsstatus vil jeg sige – og det er især til fru Pia Larsen – at der lige er oversendt et notat til Folketinget. Det er godt nok sket i går aftes, så derfor er det muligt, det ikke er kommet til alle ordførernes kendskab; men her er der gjort temmelig nøje rede for de overvejelser, der er gjort med udgangspunkt i eneudredningens beskrivelse og vurdering af partsbegrebet.

Jeg vil gerne understrege, at det er altså efter min opfattelse en fejl, hvis et flertal i Folketinget vil indføre en nydannelse i lovgivningen om den finansielle sektor, som gør kunder til parter i forhold til Finanstilsynet. Der er intet i lovgivningen om Finanstilsynets kompetence, som gør, at Finanstilsynet kan siges på nogen måde at kunne træffe afgørelser, der vedrører den enkelte kunde. I de situationer, hvor der kunne være tale om grænsetilfælde – og der har været et sådant eksempel med en person, som ville oprette et långivningsinstitut og ikke kunne blive part i sagen – er den type sager dækket af det lovforslag, der er fremsat her, og af de andre lovforslag om ændringer og harmonisering af den finansielle lovgivning. Men vi må jo drøfte det under udvalgsbehandlingen og se på Venstres ændringsforslag, og det ser jeg meget gerne hurtigt på, hvis det kan hjælpe processen.

Så vil jeg kommentere kritikken fra især SF's ordfører, fru Christine Antorini, fra hr. Frank